

ОТЪ СЪРДЦЕ ОБРЕЧЕНО

Едно време живѣли единъ дѣдо и една баба. Тѣ били много бедни и се изхранвали отъ подаянията на сѣседитѣ си. Еднажъ бабата намѣрила нѣколко пшенични зърна на улицата и ги прибрала въ шепата си. Да ги свари, нѣма да се нахранятъ отъ тѣхъ; да ги даде на кокошкитѣ си — нѣмала кокошки; пѣкъ и досвидѣло ѝ се да ги разхвърли по улицата. Даръ отъ Бога е житото, не бива да се пилѣе напраздно. Мислила, мислила, па решила да ги посади до вратата на схлупената си кѣшурка. Ако поникнатъ, да бждатъ даръ на Бога отъ нея за милостта му къмъ тѣхъ. Безъ Божията благостъ сѣседитѣ не биха приглеждали нито нея, нито стареца ѝ.

Не се минало много време и зърната поникнали. Отначало нѣженъ, злакътъ скоро станалъ голѣмъ и дебелъ. Извишили се стрѣкове като прѣти. На върха имъ завързаль класъ като метла, а зърната едри като орѣхи.

Гледала бабата, гледалъ дѣдото, па си думали: „Отъ сърдце обречено, за Бога наречено“. Думали си тъй и се радвали. Какво ли ще каже и Господъ, когато класоветѣ пробиятъ небето и обронятъ зърна предъ свещенитѣ му нозе? И плачели съ сълзи отъ радостъ до житнитѣ стрѣкове. Сълизитѣ имъ квасѣли земята и ги напоявали. Отъ това тѣ още по-буйно растѣли и по-високо се дигали. Най-сетне класоветѣ пробили небето и достигнали до вратата на рая.

Единъ день дѣдото, като гледалъ стрѣковетѣ, рекълъ на бабата:

— Знаешъ ли какво, бабо? Да съмъ на твое мѣсто, бихъ се покачилъ по тия стрѣкове на небето, да видя, колко голѣми сж станали класоветѣ, и колко сж наедрѣли зърната. Пѣкъ и бихъ помолилъ дѣдо Господа да ни даде прѣсенъ хлѣбъ. Стига сме яли само комачки.

Бабата го послуша и се закатерила като катеричка по стѣблото. Когато стигнала до райскитѣ врати, видѣла дѣла Господа.

„Дѣдо Господи, — казала му тя — азъ съмъ бедната жена, която посѣ тия стрѣкове. Отъ сърдце обречени, на тебе наречени.

